

No mutta terve! I'm BACK! :D Menihän siinä hetki, mutta onnistuin riipustamaan tänne sopivan tarinan. Ja jos mietitte, kyllä, tarina tapahtuu samassa universumissa kuin edellinen tarinani. Sen takia samoja paikannimiä jne. Tämä on kuitenkin vain lisätarina. Kirjoitin sen alunperin koulua varten, mutta muokkasin sitä hieman paremmaksi (koska kirjoitin ensimmäisen version loppuun kahdentoista aikaan illalla, ja sen piti olla seuraavana päivänä opettajalla... -.-) ja nyt laitan sen tänne. Mutta pitemmitä puheitta, ENJOY! ^.^ Nuori, ruskeahiuksinen mies seiso peilin edessä pukien haarniskaa ylleen. Miekkavyö ja ase lepäsivät seinää vasten hieman kauempana. Mies vihelteli hermostuneena itsekseen, yrittäen samalla peittää hienoisen innostuneisuutensa. Muutama viikko sitten koko maan läpi oli käynyt kutsu: kaikkien taistelukuntoisten miesten ja naisten, jotka osasivat vähänkään käsitellä jonkinlaista asetta, oli saavuttava lähimpään kaupunkiin tai lähistön suurimpaan kylään ja ilmoitauduttava Eweyksen armeijan palvelukseen. Pari päivää sitten loput Artheren armeijasta oli saapunut meren yli Eweyksen länsirannikolle, jossa Draochra, Levechin edustaja ja sen armeijan symbolinen johtaja, oli ottanut heidät vastaan. Nyt armeijan reitti kulki kohti itää ja Eweyksen pääkaupunkia, Swrathyneä, jossa loput Eweyksen ja Artheren armeijoista odottivat. Armeijan reitti kulki läpi kaupunkien ja suurten kylien, joihin saapuneet miehet ja naiset kasvattivat sotilaiden määrää liittyessään joukkoihin. Tänään armeija marssisi sen kylän läpi, jossa ruskeahiuksinen nuori mies oli juuri saanut haarniskansa puettua. Vain kypärä puuttui. Kun mies kääntyi noutaakseen kypärän penkiltä, hän melkein törmäsi kihlattuunsa. Tämä piteli miehen kypärää käsissään ja näytti purskahtavan kohta itkuun. "Onko sinun pakko lähteä?" tyttö kysyi hiljaisella äänellä. Mies hymyili tälle lempeästi ja asetti oikean kätensä kihlattunsa poskelle. "Kyllä, rakkaimpani. Minun on puolustettava maatamme Sratharian seireenejä vastaan. Teen sen tulevaisuutemme puolesta. Meidän kaikkien", hän sanoi. Neito katsoi miehen silmiin. "Mutta emmehän ole edes naimisissa", hän muistutti surkeana. "Lupaan sinulle tämän: kun palaan sodasta, astelemme alttarille alta aikayksikön", mies sanoi rohkaisevasti. "Mutta jos et palaa?" Tähän mies ei osannut vastata. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi: "Minun on silti mentävä. Teen tämän pitääkseni sinut turvassa. Ajattelen sinua joka hetki." Tyttö pudisti päätään. "Ei. En halua sinun ajattelevan minua, kun katkaiset vihollisesi kaulan", hän sanoi inhon sävy äänessään. "Ajattele minua silloin, kun heräät aamulla ja ymmärrät olevasi yhä elossa. Silloin, kun tunnet uuden päivän ensimmäiset valonsäteet, silloin, kun näet matkallasi erämaassa kasvavat kukat. Jos en saa sinua jäämään, vanno minulle tämä", hän pyysi varmempana. Mies nyökkäsi vakavana. Hän kurkotti kohti kypärää, mutta tyttö ei antanut sitä. Mies katsoi tyttöä hämmentyneenä. "Et saa kypärääsi vielä. Annan sen vasta silloin, kun lähdet. Haluan yhä nähdä kasvosi". Myöhemmin illalla, noin kello kuuden aikaan, Eweyksen armeija saapui kylään. Se pysähtyi vain hetkeksi täyttämään vesi- ja muonavarstot, ja jo tunnin kuluttua sotilaiden tasainen virta oli liikkellä. Joukossa oli mukana myös Artheresta tulleita aarnikotkia, joista osa lensi joukon yllä ja osa käveli sen seassa. Armeijat matkasivat kohti erästä toista, suurempaa kylää idempänä. Sotilaat yöpyisivät siellä. Ruskeahiuksinen mies seiso kotitalonsa oven ulkopuolella haarniska valmiina, tosin yhä ilman kypärää, katsellen armeijaa ja laskien ohimeneviä komppaniota. Hänen omansa oli kai jossain keskivaiheilla. Miehen kihlattu seiso hänen vierellään, puristaen kypärää käsissään. Kun miehen osasto alkoi lähestyä, hän kääntyi tytön puoleen. Tämä huokasi, nousi varpailleen ja asetti kypärän miehen päähän. Mies painoi pikaisen suukon kihlattunsa poskelle ja oli jo lähdössä, kun tyttö pysäytti hänet. Mies aikoi sanoa jotain, mutta luopui ajatuksesta, kun tyttö kietoi käsivartensa hänen ympärilleen. Mies katsoi toista hieman häkeltyneenä, mutta sulki kohta tytön omaan syleilyynsä. Ja siinä he sitten seisoivat, vaihtaen sanattomia jäähyväisiään. Miehen ja tytön vihdoin erottua mies lähti

hölkkäämään kohti sotilaiden virtaa. Tyttö jäi katsomaan hänen jälkeensä, nyt jo rakastaan ikävöiden. Tyttöä ahdisti. Jos mies kuolisi ennen heidän avioitumistaan, heidän yhteisönsä tapojen mukaan tytön vanhemmat päättäisivät tytön uuden puolison. Mutta jos he olisivat naimisissa, tyttö saisi leskeksi jäätyään päättää seuraavan puolisonsa itse. Jos siis haluaisi avioitua uudelleen. Ja tyttö ei totisesti halunnut. Hänen sydämensä kun kuului vain hänen kihlatulleen. Kun tyttö katsoi loittonevaa avomiestään, hän näki silmäkulmastaan tumman vilahduksen taivaalla liihottavien aarnikotkien seassa. Tytöltä meni hetki, ennen kuin hän oivalsi sen olevan mitä suurimmalla todennäköisyydellä Draochra. Silloin tytön päähän pälkähti aivan pähkähullu idea. Tyttö ryntäsi miehen perään. Kuultuaan tytön huudon mies pysähtyi ja jäi kummissaan odottamaan kihlattuaan. Tytön saapuessa vihdoin puuskuttaen perille, hän ei sanonut mitään, miehen kyselyistä huolimatta. Sen sijaan hän keskittyi suuntaamaan ajatuksensa taivaalle. Tyttö oli kuullut kerrottavan, että Draochra saattoi kuulla häntä kutsuvien huudot, olivat ne sitten ääneen tai mielessä lausuttuja. Kun kutsuihin ei tullut minkäänlaista vastausta, tyttö alkoi epäillä kuulemansa todenmukaisuutta. Hänen kihlattunsa oli odottanut koko ajan tytön vierellä mutisten omiaan. Hän oli jopa alkanut katua lähtöpäätöstään, koskapa hänen tuleva vaimonsa näytti alkaneen menettää järkeään jo näin lyhyen eron jälkeen. Juuri, kun tyttö oli nostanut katseensa miehen silmiin ja avannut suunsa pyytääkseen viivytystä anteeksi, hän kuuli tutun äänen, jonka tunnistamisessa meni tosin hetki. Se oli ymmärrettävää, sillä ääni oli ainutlaatuinen ja tyttö oli kuullut sen vain kerran aikaisemmin. Silloin, kun Draochra oli sabotoinut nyt petturiksi paljastuneen kuningatar Celyan omaa armeijanvärväyskiertuetta noin vuosi sitten. Tyttö valpastui heti tunnistettuaan äänen ja kääntyi katsomaan itään laskevan auringon suuntaan. Aarnikotkien seassa pujotteli hurjalla vauhdilla musta, määrittelemätön kaksikko lähestyvä olento. Kun se oli päässyt kihlaparin kohdalle, se pysähtyi suunnilleen heidän yläpuolelleen. Se oli lohikäärme. Siitä ei ollut epäilystäkään. Suuret siivet, pitkä häntä ja mustat suomut olivat kohtalaisen selviä merkkejä. Lohikäärmeen mahanalusta ja rintakehää suojasi hopeinen haarniska, samoin kuin sen päätä. Lohikäärme oli Oíche Réalta, Yön Tähti, yksi maailmojen luojista. Se, miksi heidän esi-isänsä olivat nimenneet mustan lohikäärmeen Yön Tähdeksi, säilyi edelleenkin mysteerinä. Lohikäärmeen selässä istui niinikään hopeiseen haarniskaan sonnustautunut hahmo. Draochra, Levechin edustaja ja sen armeijan johtaja. Naisesta huokui vaikutusvalta ja arvokkuus. Laskeva aurinko heidän takanaan sai hopeiset haarniskat hohtamaan oranssinsävyisinä. Tyttö ja mies tuijottivat molemmat näkyä suu apposen auki. He eivät koskaan oleet nähneet näitä kahta yhtä läheltä, eivät koskaan vaihtaneet sanaakaan. Nyt he olivat saapuneet pahaisen nuoren morsion kutsusta. Lohikäärme laskeutui siivenisku toiselta lähemmäs maankamaraa. Kun se kosketti maata, nuoripari ei uskaltanut edes liikahtaa. Niin paljon voimaa, viisautta ja ylpeyttä Oíche Réaltasta säteili. Vaikka lohikäärme seisoikin tukevasti neljällä jalalla, Draochra ei noussut sen selästä. Sen sijaan hän silmäili paria varautuneena, riisumatta kypäräänsä. Hänet oli yritetty salamurhata ainakin viidesti matkan aikana. Kuten arvata saattaa, se sai Draochran hyvin varovaiseksi, lohikäärmeestä puhumattakaan. Nytkin se tutkaili kaksikkoa viirusilmin. Lopulta Draochra puhui, rikkoen piinaavan hiljaisuuden. "Mitä haluatte? Kutsuite meitä", hän sanoi. Ääni ei kuulostanut yliluonnollisen täydelliseltä, kuten tyttö oli olettanut, vaan hyvinkin tavalliselta. Tytön piti odottaa hetken ajatustensa selkiytymistä, ennen kun sai sanottua: "Minulla on teille pyyntö." Mies hätkähti ja katsoi kihlattuaan hämmentyneenä. Draochran kasvoja ei kypärän takia voinut nähdä, mutta tytöstä tuntui että hän kohotti kulmiaan. Draochra oli hetken liikkumatta. Tyttö tunsikin jonkin vieraan tutkivan hänen mieltään, ja vilkaistuaan kihlattuaan päätteli saman tapahtuvan hänellekin. Kun vieras asia vihdoin poistui, Draochra nousi nopeasti

pois lohikäärmeen selästä ja käveli sen jälkeen haarniska kilisten tämän viereen, melkein suoraan tytön eteen. "Ja mikähän se pyyntö mahtaisi olla?" Draochra kysyi. Hän vilkaisi nopeasti tytön tulevaa puolisoa ja jatkoi sitten: "Tiedäthän, etten voi vapauttaa kihlattuasi armeijasta?" Tyttö nyökkäsi. "Sitä en pyytäisikään." "Vaan..?" Draochra sanoi kysyvään sävyyn ja otti kypärän pois päästään. Jälleen tyttö yllättyi siitä, miten tavalliselta Draochra tosiaan vaikutti. Hän olisi voinut olla tavallinen naapurikylän tyttö, vain vähän päälle kahdenkymmenen. Ei paljon tyttöä itseään vanhempi! Tyttö räpytteli hämmästyneenä silmiään, vilkaisi miestä vierellään ja veti syvään henkeä, sanoen sitten nopeasti: "Haluaisin, että vihkisitte meidät ennen kihlattuni sotaanlähtöä. Tässä ja nyt." Mies tuijotti tyttöä suu auki, saamatta sanaakaan suustaan. Myös Draochra näytti yllättyneeltä, ja viimeistään lohikäärmeen ällistyneestä ilmeestä saattoi päätellä, että tämä pyyntö oli heille ensimmäinen laatuaan. Draochra katsoi vielä hetken tyttöä ja kysyi sitten: "Minkä takia haluat, että minä vihin teidät? Ja miksi juuri nyt?" Tyttö veti syvään henkeä ja aloitti selityksensä. Hän kertoi yhteisön tavoista, siitä, miten kihlaus olisi toisen kuollessa hyödytön, kertoi sen, että Draochra oli ainoa nyt saavutettavissa oleva, valtuudet vihkimiseen omaava henkilö, ja lopetti viittaamalla joihinkin henkilökohtaisiin syihin, jotka saivat nuorenparin punastumaan. Selityksen päätyttyä Draochra näytti mietteliäältä. Hän ja Oíche Réalta tuijottivat toisiaan silmiin, käyden vilkasta mielen välistä keskustelua. Armeija oli jo aikaa sitten kadonnut näkyvistä, toisin kuin aurinko. Sillä näytti tänään kestävän erikoisen kauan laskeutua. Vihdoin Draochra nosti katseensa ja kääntyi tytön puoleen. "Emme näe mitään estettä vihkimisellenne", hän sanoi. Tytön ilme kirkastui. "Suostutteko?" hän kysyi varovaisesti. Draochra katsoi häntä hetken vakavana. Sitten hänen kasvoilleen laskeutui lempeä hymy ja hän vastasi: "Kyllä".

Kuukaudet kuluivat. Rintamalta tulvi kirjeitä ja uutisia tasaisena virtana. Joka viikko kuului vaimojen, äitien ja lasten surunvalitusta, kun tieto aviomiehen, lapsen tai isän kaatumisesta saavutti heidät. Välillä tuli hyviä uutisiakin, jopa kotirintamalta. Yksi niistä oli se, että Draochran vihkimälle pariskunnalle oli syntynyt terve poikalapsi. Ihmiset huhusivat, että poika ei koskaan näkisi isäänsä, tämä kun oli sodassa. Tuore äiti yritti olla kuuntelematta muita ja uskoi miehensä paluuseen. Kuitenkin, kun kerrottiin sodan loppumisesta, ja surun rinnalle nousi jälleennäkemisten riemu, miehensä yhä puuttuessa hänen rintaansa pesiytyi pelko. Ja eräänä iltana, kun vaimo istui keittiössä pyöritelleen vihkisormustaan, ovelta kuului heikko koputus. Nainen, toivo syttyen, ryntäsi ovelle ja avasi sen. Ovella seisoj hänen miehensä sijasta Draochra. Haarniska oli poissa, eikä hieman kauempana istuvalla lohikäärmeelläkään ollut metallisia suojuksia. Soturin ilme sai pelon nousemaan korkeuksiin ja naisen sydämen hakkaamaan tuhatta ja sataa. Se pelko sai vahvistuksen, kun Draochra ojensi hänelle Eweyksen lippuun käärityn tyynyn ja sillä lepäävän lommoutuneen kypärän. Nainen peitti järkyttyneenä suunsa kädellään. Hän katsoi Draochraa. "Älä sano, että hän..." nainen ei pystynyt lopettamaan lausetta. Draochra katsoi hänen silmiinsä hetken ajan, siirsi katseensa pois ja nyökkäsi. Kaikki se vähäkin toivo katosi. "Olen pahoillani", Draochra sanoi hiljaa. Nainen kalpeni. Hänen hartiansa lysähtivät, kun surun musertava taakka asettui niille. Juuri sillä hetkellä hänen jalkansa pettivät. Draochra nappasi hänet juuri ennen kuin nainen osui maahan. Draochra asetti tyynyn ja kypärän varovasti lohikäärmeensä pään päälle, joka oli ilmestynyt soturin taakse varmistamaan, ettei tämäkin kaatuisi. Draochra nosti naisen varovasti seisomaan. Nainen katsoi häntä murtuneena silmiin, ja kietoi yhtäkkiä käsivartensa Draochran ympärille, lohtua epätoivoisesti etsien. Hetkeksi Draochra häkeltyi, tietämättä mitä tehdä, mutta hetken epäroinnin jälkeen sulki nyyhkyvän naisen syleilyynsä. Ja siinä he sitten seisoivat, naisen

nyyhkinnän sekoituessa muiden valitusvirsiin ja tähtien välittäessä välkkeellään kaatuneitten jäähyväiset rakkailleen. No, siinä se sitten on. Tadaa...?